

Sygn. akt II AKa 184/20

1

2 WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 kwietnia 2021 r.

3 Sąd Apelacyjny w Szczecinie II Wydział Karny w składzie:

4 Przewodniczący: SSA Andrzej Olszewski

5 Sędziowie: SA Piotr Brodniak

6 SA Stanisław Kucharczyk

7 SA Andrzej Wiśniewski

8 SO del. do SA Przemysław Żmuda (spr.)

9 Protokolant: st. sekr. sądowy Karolina Pajewska

10 przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej Szczecin - Niebuszewo w Szczecinie Beaty Skucińskiej - Veljković

11 po rozpoznaniu w dniu 1 kwietnia 2021 r. sprawy

12 M. F.

13 oskarżonego z art. 148 § 1 kk, art. 13 § 1 kk w związku z art. 148 § 1 kk w zbiegu z art. 156 § 1 pkt 2 kk w związku z art. 11 § 2 kk

14 na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

15 od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

16 z dnia 27 maja 2020 r. sygn. akt III K 269/19

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym.

SSA Piotr Brodniak SSA Andrzej Olszewski SSA Stanisław Kucharczyk

SSO (del.) Przemysław Żmuda SSA Andrzej Wiśniewski

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 184/20	

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji		
Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 27 maja 2020 roku wydany w sprawie III K 269/19.		
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację		
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
# oskarżyciel posiłkowy		
# oskarżyciel prywatny		
# obrońca		

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w		

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1		M. F.	Wyłączenie działania oskarżonego, w zakresie przypisanych mu czynów, pod wpływem silnego	Uzupełniająca opinia sądowo- psychologiczna	1.140-1.146

			wzburzenia usprawiedliwionego okolicznościami.		
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1	M. F.	Działanie oskarżonego, w zakresie przypisanych mu czynów, pod wpływem silnego wzburzenia usprawiedliwionego okolicznościami.	Uzupełniająca opinia sądowo- psychologiczna	1.140-1.146	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
1	Uzupełniająca opinia sądowo- psychologiczna	W ocenie Sądu II Instancji, uwzględniając stanowisko obrońcy oskarżonego wyrażone w treści zarzutów			

określonych
środkiem
odwoławczym
wywiedzionym
w
przedmiotowej
sprawie, nie jest
wątpliwe, iż dla
tego stanowisko
istotnymi były
okoliczności,
które, zdaniem
apelanta, w
trakcie
postępowania
przed Sądem
Okręgowym nie
zostały
dostatecznie
wyjaśnione. W
tej sytuacji,
dostrzegając
istotność tego,
czy działania
oskarżonego
podjęte zostały
pod wpływem
silnego
wzburzenia
usprawiedliwionego
okolicznościami
oraz
dostrzegając
konieczność
niewątpliwego i
pełnego
wyjaśnienia
wszystkich
okoliczności
mogących mieć
wpływ na
zachowanie
oskarżonego,
które stało się
podstawą
postawienia mu
zarzutów
rozpoznawanych
w sprawie
niniejszej w

trakcie postępowania przed Sądem odwoławczym przeprowadzono dowód z uzupełniającej opinii biegłej z zakresu psychologii. W ocenie Sądu II Instancji uzupełniająca opinię biegłej psycholog ocenić należało jako wiarygodną. Zdaniem Sądu odwoławczego uzupełniająca opinia biegłej psycholog jest wartościowa i przydatna dla dokonywanych w sprawie ocen albowiem sporządzona ona została przez osobę dysponującą specjalistyczną wiedzą umożliwiającą sformułowanie na wskazanych w uzupełniającej opinii podstawach końcowych wniosków. Z uzupełniającej opinii biegłej psycholog jednoznacznie wynika, iż wnioski jej postawione zostały po przeprowadzonej

analizie dowodów przeprowadzonych w sprawie i na tej podstawie sformułowane zostały wnioski. Wnioski te, w ocenie Sądu II Instancji, wolne są od wszelkiej dowolności i są wynikiem analizy uzyskanych informacji dokonanej w oparciu o posiadaną wiedzę i doświadczenie zawodowe. Biegła stanowisko swe logicznie umotywowwała i nie występują w nim elementy, które stanowisko to czyniłyby nieprawidłowym. W ocenie Sądu odwoławczego powyższe sprawia, iż brak jest jakichkolwiek podstaw merytorycznych do zanegowania wniosków biegłej opiniującej uzupełniająco. Zauważyć przy tym należy, iż dowód z uzupełniającej opinii w trakcie

	<p>postępowania odwoławczego dopuszczono z inicjatywy obrońcy oskarżonego, który do tego dowodu nie zgłosił żadnych zastrzeżeń, co daje dodatkowy argument przemawiający za zasadnością prezentowanego stanowiska. W tej sytuacji uznano, iż brak jest podstaw do negowania wniosków uzupełniającej opinii biegłej psycholog i opinię tą uwzględnić należało przy ocenach dokonywanych w sprawie w zakresie zarzutów określonych apelacją obrońcy oskarżonego.</p>	
<p>0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla</p>		

ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu	
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
1	Punkt 2 i 3 apelacji obrońcy oskarżonego.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
W ocenie Sądu odwoławczego ustosunkowując się do zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy oskarżonego należy w pierwszej kolejności odnieść się do zarzutów			

określonych w punkcie 2 i 3 albowiem ocena tych zarzutów ma decydujące znaczenie dla oceny pozostałych. Jest tak bowiem ustalenie tego czy oskarżony zachowując się w sposób określony w oskarżeniu działał pod wpływem silnego wzburzenia usprawiedliwionego okolicznościami jest pierwotnym dla dokonania prawidłowej subsumcji prawnej ponieważ to właśnie ustalenia faktyczne, a do nich przecież należy omawiana okoliczność, decydują o opisanu działania oskarżonego przy zastosowaniu norm prawa materialnego. Zważając na argumentację obrońcy oskarżonego nie jest wątpliwym, iż apelant nieprawidłowości w postąpieniu

Sądu
orzekającego,
który przyjął, iż
działanie
oskarżonego
winno być
opisane przy
zastosowaniu
art.148§1 k.k.,
dopatrywał się
w niewłaściwej
ocenie dowodu
z opinii sądowo-
psychiatryczno-
psychologicznej
przy
jednoczesnym
oddaleniu
wniosku o
uzupełnienie
tego dowodu.
Wyraźnie w
tym miejscu
zaznaczyć
należy, co ma
znaczenie dla
zakresu
niniejszej
argumentacji, iż
biorąc pod
uwagę tak treść
omawianych
zarzutów jak i
ich uzasadnienie
w żadnym
zakresie
wątpliwe nie jest
to, że odwołujący
się obrońca
oskarżonego
nieprawidłowości
w ocenie
dowodu z opinii
sądowo-
psychiatryczno-
psychologicznej
upatrywał w
tym, że nie
dawała ona
jednoznacznej

odpowiedzi na to czy oskarżony zachowując się w sposób opisanych w oskarżeniu działał pod wpływem silnego wzburzenia usprawiedliwionego okolicznościami. Uwzględnienie powyższych uwag daje podstawy do stwierdzenia, iż omawiane zarzuty, z racji przeprowadzenia przez Sąd odwoławczy dowodu z uzupełniającej opinii sądowo-psychologicznej, utraciły swe znaczenie. Innej oceny w tym zakresie przyjąć nie można było albowiem skoro w swej istocie ich jedyną podstawą było oddalenie wniosku o uzupełnienie opinii sądowo-psychiatryczno-psychologicznej w połączeniu z niewłaściwą jej oceną w zakresie mającym być uzupełniony oddalonym wnioskiem dowodowym to przeprowadzenie tego dowodu

(uzupełniająca
opinia sądowo-
psychologiczna)
omawiane
zarzuty czynią
nieaktualnymi.

Poza powyższym
zauważyć należy,
iż oczywistym
jest, że sytuacja
przedstawiała by
się inaczej,
gdyby Sąd
odwoławczy nie
podjął decyzji
o uzupełnieniu
postępowania
dowodowego.

Wówczas
koniecznym
byłoby
dokonanie oceny
skuteczności
omawianych
zarzutów i w
zależności od
niej
wypowiedzenie
się czy
podnoszona
obraza
przepisów
postępowania
wpływ miał na
treść skarżonego
orzeczenia.

Pamiętać
bowiem należy o
tym, że apelant
naruszenia
art.201 k.p.k.
(zarzut 2),
niezależnie od
prawidłowości
sformułowania
w tym zakresie
zarzutu,
upatrywał w
oddaleniu
wniosku o

dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii, której przedmiotem byłoby stwierdzenie czy oskarżony działał pod wpływem silnego wzburzenia usprawiedliwionego okolicznościami. Skoro dowód ten ostatecznie został przeprowadzony to zarzut mający w nim swą podstawę stracił rację bytu. Podobnie rzecz przedstawia się, co do naruszenia art.7 k.p.k. (zarzut 3). Ze stanowiska obrońcy oskarżonego jednoznacznie wynika, o czym przekonuje uzasadnienie omawianego zarzutu, że dokonanie nieprawidłowej oceny opinii sądowo-psychiatryczno-psychologicznej dotyczy tego, że, w ocenie apelanta, nie daje ona jednoznacznej odpowiedzi na pytanie czy oskarżony

działał pod
wpływem
silnego
wzburzenia
usprawiedliwionego
okolicznościami.
Niezależnie od
tego czy
stanowisko
obrońcy
oskarżonego jest
słuszne czy też
słuszności tej
jest ono
pozbawione to
przeprowadzenie
w postępowaniu
odwoławczym
dowodu z
uzupełniającej
opinii sądowo-
psychologicznej
prowadzi w
konsekwencji do
stwierdzenia, że
i ten zarzut
utracił nadaną
mu przez
apelanta
wymowę
ponieważ inne
podstawy
dokonania przez
Sąd I Instancji
oceny opinii
sądowo-
psychiatryczno-
psychologicznej
z naruszeniem
art.7 k.p.k. przez
obrońcę
oskarżonego nie
zostały
wskazane to
bacząc na treść
art.433§1 k.p.k.
przyjąć należało,
że zarzut ten

znaczenie swe utracił.		
Wniosek		
Zmiana skarżonego orzeczenia poprzez zakwalifikowanie działania oskarżonego jako wyczerpującego znamiona czynu określonego w art.148§4 k.k. Uchylenie kwestionowanego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Przeprowadzenie w postępowaniu odwoławczym dowodu z uzupełniającej opinii sądowo-psychologicznej.		
Lp.	Zarzut	

2	Punkt 1 apelacji obrońcy oskarżonego.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>Odnosząc się do zarzutu obrazy prawa materialnego zauważyć należy, iż obrońca oskarżonego zarzut ten motywując wskazał na jedną okoliczność, która przekonywać miała o niewłaściwym postąpieniu Sądu orzekającego, który uznał, iż zachowania oskarżonego będącego przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie nie można kwalifikować na podstawie art.148§1 k.k. Okolicznością tą jest stan emocjonalny</p>			

oskarżonego w jakim znalazł się oskarżony po zakończeniu związku z M. M.. W ocenie Sądu odwoławczego omawiany zarzut zasadny nie jest ponieważ w sprawie nie występują podstawy do uznania, iż oskarżony działał pod wpływem silnego wzburzenia usprawiedliwionego okolicznościami. Tak rzecz oceniając zwrócono uwagę na to, że przedmiotem ochrony przepisu art.148§1 k.k. jest życie człowieka zaś istotą tego czynu jest umyślne spowodowanie jego śmierci. Sprawca może działać z bezpośrednim lub ewentualnym (wynikowym) zamiarem. Działanie z bezpośrednim zamiarem pozbawienia człowieka życia oznacza, iż sprawca chce popełnić taki

czyn zabroniony,
a więc zachować
się w sposób
objęty
znamionami
przedmiotowej
strony
przestępstwa
opisanego w
art.148§1 k.k.
Zamiar
ewentualny
polega
natomiast na
tym, że sprawca
nie chce
wprawdzie
pozbawić
człowieka życia
ale przewidując
możliwość
takiego skutku
swego działania
na to się godzi.
Uwzględniając
powyższe w
odniesieniu do
zgromadzonego
w sprawie
materiału
dowodowego i
ustalonego na tej
podstawie stanu
faktycznego
zasadnym jest
stwierdzenie, że
prawidłowo Sąd
I Instancji
przyjął, że
oskarżony
zachowując się w
sposób opisany
w oskarżeniu
działał z
bezpośrednim
zamiarem
pozbawienia
życia dwóch
osób. To przez
apelanta w

wywiedzionym
przez niego
środku
odwoławczym
kwestionowane
nie było i w tym
stanie rzeczy
wystarczającym
będzie
stwierdzenie, iż
za
prawidłowością
tego stanowiska
przemawiają
ustalone w
sprawie fakty
podane przez
Sąd Okręgowy
w uzasadnieniu
skarżonego
orzeczenia.
Bezspornym
jest, że
oskarżony
dysponował
narzędziem
nadającym się
do
spowodowania
śmierci, czy też
zadania takich
ran, które mogą
pociągnąć za
sobą śmierć
ofiary.
Oskarżony w
trakcie
zdarzenia z dnia
23 grudnia 2018
roku ręką, w
której trzymał
nóż wyprowadził
liczne ciosy
w kierunku,
między innymi,
klatki piersiowej
poszkodowanych.
Oczywistym jest,
że klatka
piersiowa

człowieka ze
względu na
znajdujące się w
niej narządy jest
miejszem bardzo
wrażliwym i
każde
spowodowanie
niebezpiecznym
narzędziem
obrażeń w jej
obrębie może
spowodować
zagrożenie życia.
W tej sytuacji
zasadne jest
uznanie, że
oskarżony,
uwzględniając,
co oczywiste
ustalony sposób
jego działania
dążył do
pozbawienia
życia
poszkodowanych.
Prezentowana
ocena zasadną
jest gdy
uwzględni się
miejsce
zadawania
ciosów, ich ilość
oraz użyte do
tego narzędzie.
Uwzględniając
powyższe
przyjęcie
kwalifikacji
prawnej czynów
oskarżonego z
art.148§1 k.k.
przy
jednoczesnym
uznaniu, że
działał on z
bezpośrednim
zamiarem
pozbawienia
życia

poszkodowanych jest prawidłowe i zasadne. Uznając, iż prawidłowym było postąpienie Sądu I Instancji, który uznał, iż zachowanie oskarżonego winno być kwalifikowane na podstawie art.148§1 k.k. koniecznym było, przy uwzględnieniu stanowiska obrońcy oskarżonego wyrażonego w treści omawianego zarzutu, rozważenie czy dowody przeprowadzone w sprawie oraz okoliczności towarzyszące czynom oskarżonego nie mają takiej wymowy, która uzasadniałaby zakwalifikowanie czynów oskarżonego na podstawie art.148§4 k.k. W ocenie Sądu II Instancji podstaw ku temu niema. Odpowiedzialności określonej w art.148§4 k.k. podlega ten, kto pod wpływem silnego

wzburzenia
usprawiedliwionego
okolicznościami
zabija człowieka.
Ten
uprzywilejowany
typ przestępstwa
uzasadniony jest
stroną
podmiotową, to
jest silnym
wzburzeniem,
które jest
usprawiedliwione
okolicznościami
będącymi
podłożem, na
którym powstał
zamiar
dokonania czynu
zabronionego.
Silne wzburzenie
jest afektem
fizjologicznym,
co oznacza, że
mieści się on
w normie i
nie jest związany
z odchyleniami
psychiki
człowieka od tej
normy. Afekt
ten musi być
na tyle silny,
że wywołuje
reakcje
nietypowe dla
danego sprawcy
powodując
wytrącenie
psychiki
zdrowego
człowieka ze
stanu
równowagi w
wyniku czego
zaczyna
dominować
sfera
emocjonalna

nad kontrolującą funkcją intelektu. Silne wzburzenie to stan emocjonalny wywołany czynnikami zewnętrznymi i jest on wynikiem indywidualnych odczuć zależnych od odporności psychicznej człowieka, temperamentu i umiejętności panowania nad sobą. Wskazać należy, iż afekt fizjologiczny jest krótkotrwałym wybuchem uczucia, a wzburzenie jest wtedy silne, gdy człowiek zrobi coś czego nie zrobiłby nigdy bez takiego wzburzenia. Przez okoliczności usprawiedliwiające stan silnego wzburzenia rozumieć należy okoliczności, które według kryteriów obiektywnych, a nie tylko w subiektywnym odczuciu sprawcy stan ten usprawiedliwiają. Okoliczności usprawiedliwiające silne wzburzenie

muszą istnieć
poza sprawcą,
w zewnętrznych
zjawiskach, na
które silne
wzburzenie i
podjęte pod
jego wpływem
działanie jest
reakcją
współmierną do
wywołującej ją
przyczyny.
Zauważyć przy
tym należy, iż nie
można uznać za
usprawiedliwione
silne
wzburzenie, gdy
brak jest
współmierności
między nim, a
doznaną
krzywdą, gdy
zachodzi klóćca
się z zasadami
współzycia
społecznego
dysproporcja
między reakcją
sprawcy, a
przyczyną, która
reakcją tę
wywołała.
Odnosząc
powyższe,
natury ogólnej,
rozważania na
grunt niniejszej
sprawy, w
pierwszym
rzędzie,
zauważyć należy,
iż koniecznym
jest, oceniając
czy oskarżony
działał w stanie
silnego
wzburzenia
usprawiedliwionego

okolicznościami,
udzielenie
odpowiedzi na
pytania, czy
popelniając
zarzucane mu
czyny był w
stanie silnego
wzburzenia
rozumianego
jako afekt
fizjologiczny, czy
stan silnego
wzburzenia
został wywołany
czynnikami
zewnętrznymi
niezawinionymi
przez
oskarżonego
oraz czy stan ten
był
usprawiedliwiony
okolicznościami.
Odpowiadając
na pierwsze
pytanie, w
ocenie Sądu
odwoławczego,
jednoznacznie
stwierdzić
należy, iż
oskarżony
działając na
szkodę
pokrzywdzonych
był w stanie
silnego
wzburzenia,
które jednak
nie może być
utożsamiane z
afektem
fizjologicznym.
Istotą afektu
fizjologicznego
jest przeżywanie
przez sprawcę
procesu
emocjonalnego

wynikłego ze
szczególnej
sytuacji
motywacyjnej
ograniczającej
kontrolującą
działalność
intelektu.
Niewątpliwie
oskarżony
dopuszczając się
popelnienia
czynów
opisanych w
oskarżeniu
przeżywał silne
emocje, które
wywołane były
zakończeniem
związku z M.
M.. Sytuacja
ta nie była
jednak w życiu
oskarżonego
nową i nagle
zaskakującą go
albowiem o
intencjach M.
M., co do
kontynuowania
związku z
oskarżonym lub
sposobu
funkcjonowania
tego związku
oskarżony
dowiedział się
kilka miesięcy
przed dniem, w
którym miały
miejsce
zachowania
będące
podstawą
oskarżenia. W
tej sytuacji brak
jest podstaw by
móc zasadnie
twierdzić, iż
oskarżony w

dniu 23 grudnia 2018 roku znalazł się w szczególnej dla siebie sytuacji. Skoro więc sytuacja ta dla oskarżonego nie była szczególną i do dnia 23 grudnia 2018 roku radził sobie z nią to nie można zasadnie twierdzić, gdyż brak jest ku temu dowodów, że akurat w tym dniu zaistniało zdarzenie lub wystąpiły okoliczności o szczególnym, wyjątkowym i obiektywnym charakterze, które by spowodowały, że oskarżony znalazł się w stanie uniemożliwiającym mu kontrolę swego zachowania, której to kontroli możliwość, przy uwzględnieniu wyników przeprowadzonych badań psychiatrycznych i psychologicznych miał zachowaną. W tym zakresie zwrócić trzeba także uwagę na zachowanie i działania

oskarżonego
podjęte przez
niego przed
czynami. One
jednoznacznie
przeciwstawiają
się uznaniu,
iż wystąpił u
oskarżonego
afekt
fizjologiczny.
Wszystkie
czynności
wykonane przez
oskarżonego
były racjonalne,
zborne i
adekwatne do
rzeczywistości i
powziętego
zamiaru, co
przedstawił Sąd
Okręgowy w
swym
uzasadnieniu
(k-1.043-1.043v).
W tej sytuacji
należało ustalić
czynnik, który
doprowadził do
innego, niż
miało to miejsce
uprzednio,
zachowania
oskarżonego,
który przecież do
tego momentu
radził sobie z
zaistniałą
sytuacją w
relacjach z M.
M.. W ocenie
Sądu
odwoławczego
czynnik ten
wskazał Sąd
I Instancji i
niewątpliwie była
nim kłótnia z
M. M., która

miejsce miała
w dniu 22
grudnia 2018
roku w trakcie,
której doszło
do wzajemnych
uderzeń w
połączeniu z
chęcią
wyjaśnienia
sytuacji
uzewnętrzną
przez
oskarżonego
przed wejściem
przez
pokrzywdzonych
na seans
filmowy. W tym
stanie rzeczy
ocenić należało
czy gdyby nie
przedstawione
okoliczności to
czy stan
wzburzenia
emocjonalnego
oskarżony
przeżywałaby w
sposób, który
doprowadził go
do popełnienia
zarzucanych mu
czynów.
Zdaniem Sądu
odwoławczego
wyłącznie
wskazany stan
oskarżonego był
czynnikiem,
który sprawił,
iż dopuścił się
on popełnienia
czynów na
szkodę
pokrzywdzonych.
Ocena ta
prawidłową jest,
gdyż przemawia
za nią

dotychczasowa
linia życia
oskarżonego. Do
dnia 23 grudnia
2018 roku
relacje z M.
M. i sposób
funkcjonowania
związku z nim
nie był takiego
rodzaju by
wywoływały
takie reakcje
jakie miały
miejsce w dniu
czynów.

Oskarżony miał
niewątpliwe żal
do M. M. za
to, że zakończył
on związek z
oskarżonym to
jednak nie
podejmował on
wobec niego
tak drastycznych
działań jakie
miały miejsce w
dniu 23 grudnia
2018 roku. Takie
zachowanie
oznacza, że
oskarżony
potrafił,
korzystając ze
swego intelektu
oraz udzielanej
mu pomocy,
panować nad
swoim
zachowaniem.

W tej sytuacji,
zasadną i
uprawnioną jest
ocena, że gdyby
nie wyżej
wskazane
okoliczności to
zachowanie
oskarżonego w

dniu 23 grudnia 2018 roku nie byłoby innym niż to jakie miało miejsce do tego czasu. Poza linią życiową oskarżonego powyższe stanowisko Sądu odwoławczego znajduje także swe pełne potwierdzenie w uzupełniającej opinii sądowo-psychologicznej. Biegła podała przecież, że okoliczności przedmiotowej sprawy w połączeniu z wynikami wykonanych specjalistycznych badań nie dają podstaw do przyjęcia, że działania oskarżonego opisane w zarzutach realizowane były pod wpływem silnego wzburzenia rozumianego jak stan silnego afektu fizjologicznego. Biegła w tym zakresie zwróciła uwagę na to, że oskarżony „poszukiwał możliwości spotkania się ze swoim partnerem i

jego nowym
przyjacielem,
świadomie
wybrał się do
kina, świadomie
i celowo usiadł
w pobliżu
poszkodowanego,
na spotkanie
przyszedł
uzbrojony w
nóż, zaatakował
pokrzywdzonego
w sposób
niesproporcjonalny”
Odpowiadając
na drugie
postawione
uprzednio
pytanie
stwierdzić
należy, iż stan
silnego
wzburzenia, w
jakim znajdował
się oskarżony w
chwili
popelniania
przez niego
zarzucanych mu
czynów nie
został wywołany
czynnikami
zewnętrznymi,
niezawinionymi
przez niego.
Stanowisko to
znajduje swe
potwierdzenie w
dowodach
przeprowadzonych
w niniejszej
sprawie, a w
tym i w
wyjaśnieniach
oskarżonego, na
co uwagę zwrócił
Sąd I Instancji
(k-1.049-1.049v)
oraz biegła z

zakresu
psychologii
opiniująca w
sprawie
uzupełniająco.
Ze wskazanych
dowodów
jednoznacznie
wynika, iż w
okolicznościach
przedmiotowej
sprawy nie
występują
elementy, które
dawałyby
podstawy do
stwierdzenia, że
na zachowanie
oskarżonego
jakie miejsce
miało w dniu
23 grudnia 2018
roku wpływ
miały
jakikolwiek
zewnętrzne,
niezależne od
oskarżonego
czynniki, a w
tym zachowanie
pokrzywdzonych.
W ocenie Sądu
odwoławczego,
odpowiadając na
trzecie
postawione
pytanie, nie
można było
przyjąć, iż
wzburzenie, w
jakim znajdował
się oskarżony
usprawiedliwione
było
okolicznościami.
Wzburzenie to
byłoby
usprawiedliwione,
gdyby
zachodziła

współmierność
między nim, a
doznaną
krzywdą i gdyby
nie występowała
klócała się z
zasadami
współżycia
społecznego
dysproporcja
między reakcją
sprawcy, a
przyczyną, która
reakcję tą
wywołała jak
również, gdyby
okoliczności te,
oceniane
obiektywnie,
usprawiedliwiały
ten stan. W
ocenie Sądu
II Instancji,
podobnie jak
rzecz ocenił
Sąd orzekający
(k-1.049-1.049v),
wzburzenie
oskarżonego w
żadnej mierze
nie było
współmierne do
emocjonalnej
krzywdy jaką
wyrządził mu
M. M. kończąc
z nim związek.
Niewątpliwie
jest to
okoliczność
mająca wpływ
na stan
emocjonalny
oskarżonego to
jednak nie jest
ona tego rodzaju
by
usprawiedliwiać
miała tak silne
wzburzenie w

sytuacji, gdy okoliczności te w relacjach między oskarżonym, a M. M. istniały już wcześniej (od maja 2018 roku). W ocenie Sądu Apelacyjnego reakcja oskarżonego na zakończenie związku z M. M. jest nie do pogodzenia z zasadami współżycia społecznego. Zasady te bowiem nakazują strzec i chronić najwyższe dobro jakim jest zdrowie i życie człowieka. Zachowanie oskarżonego nie było współmierne do sytuacji bowiem sposobem rozwiązywania konfliktów i reakcją na nie, nie jest agresja fizyczna. Zdaniem Sądu II Instancji obiektywnie oceniony stan relacji istniejący między oskarżonym, a M. M. nie dawał oskarżonemu podstaw do takiej reakcji. W tym stanie rzeczy nie można

było przyjąć, że okoliczności towarzyszące zakończeniu związku oskarżonego z M. M. mogłyby obiektywnie usprawiedliwiać stan w jakim znajdował się oskarżony w dniu 23 grudnia 2018 roku. Uwzględniając powyższe uwagi w połączeniu ze stanowiskiem Sądu Okręgowego (k-1.049-1.049v), w ocenie Sądu odwoławczego, prawidłowym jest by czynów oskarżonego nie kwalifikować na podstawie art.148§4 k.k.

Wniosek

Zmiana skarżonego orzeczenia poprzez zakwalifikowanie działania oskarżonego jako wyczerpującego znamiona czynu określonego w art.148§4 k.k.

Uchylenie kwestionowanego wyroku i przekazanie

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

sprawy do ponownego rozpoznania.			
Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Brak podstaw do kwalifikowania zachowania oskarżonego na podstawie art.148§4 k.k.			
Lp.	Zarzut		
3	Punkt 4 apelacji obrońcy oskarżonego.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Oskarżonemu wymierzono karę dożywotniego pozbawienia wolności. Akceptując wymiar kary pozbawienia wolności określony wobec			

oskarżonego
przez Sądem I
instancji Sąd
odwoławczy
uwzględnił
wskazane w
art.53 k.k.
okoliczności.
Popelnione
przez
oskarżonego
przestępstwa
charakteryzują
się wysokim
stopniem
społecznej
szkodliwości, a
biorąc pod
uwagę skutki
przypisanego
mu działania
stwierdzić
można, że
spowodował on
zaburzenie
stosunków
społecznych i
rodzinnych,
utrata osoby
bliskiej przez
rodzinę, a tego
przecież nie
można nie brać
pod uwagę i
winno być
uwzględniane
przy wymiarze
kary.
Spowodowana
przez niego
szkoda nie ma
charakteru
wymiernego,
lecz ma
konsekwencje
społeczne, w tym
spowodowało
krzywdę
moralną. Do
powyższego

dodać należy, iż zgodnie z art.53 k.k. sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę. Tak więc Sądowi I Instancji ustawodawca pozostawił swobodę w kształtowaniu indywidualnego wymiaru kary, co jest jedną z konsekwencji realizowanej jedynie przed sądem zasady bezpośredniości. Sąd odwoławczy jedynie wówczas ma podstawy do ingerencji w tę część zaskarżonego wyroku, kiedy stwierdzi, że orzeczona kara jest niewspółmierna do wszelkich występujących w sprawie okoliczności przy czym niewspółmierność ta wystąpić musi w stopniu rażącym. Do postawienia takiego wniosku w niniejszej sprawie podstaw nie ma. Sąd I Instancji ma ustawowo

zagwarantowaną swobodę w kształtowaniu wymiaru kary rolę zaś Sądu odwoławczego jest kontrola czy granice swobodnego uznania sędziowskiego stanowiącego zasadę sądowego wymiaru kary nie zostały przekroczone w rozmiarach nie dających się zaakceptować. W ramach prowadzonego postępowania odwoławczego ingerencja Sądu odwoławczego w zakresie wysokości i rodzaju kary możliwa jest tylko wówczas, gdy stwierdzone zostanie, że ma ona charakter rażąco niewspółmierny. Rażąca niewspółmierność kary zachodzi wtedy, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które mają zasadniczy wpływ na wymiar kary można byłoby przyjąć, iż zachodziłaby

wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I Instancji, a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej przy zastosowaniu dyrektyw jej wymiaru. Istotnym jest, że nie chodzi tu o każdą ewentualną różnicę w ocenach, co do wymiaru kary ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę wymierzoną przez Sąd I Instancji można byłoby nazwać karą rażąco niewspółmierną, co oznacza niewspółmierność w stopniu nie dającym się zaakceptować. Kara rażąco niewspółmierna jest taką karą, której wysokość ustalono wprawdzie w granicach ustawowego zagrożenia to jednak nie uwzględniono we właściwy sposób dyrektyw ustalania jej wysokości.

Odnosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy jednoznacznie stwierdzić należy, iż karze pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu nie można przypisać waloru rażącej niewspółmierności.

Stanowisko powyższe znajduje swe potwierdzenie w dowodach zebranych w toku rozpoznania sprawy i wnioskach zeń wynikających.

Sąd I Instancji, jak wynika to z pisemnych motywów skarżonego orzeczenia, dostrzegł i właściwie ocenił wszelkie okoliczności mające wpływ na ustalenie wysokości kary pozbawienia wolności. Taki stan rzeczy sprawia, że kara pozbawienia wolności wymierzona oskarżonemu spełnia stawiane przed nią cele w zakresie

prewencji indywidualnej oraz pomocna będzie w procesie jego resocjalizacji. W ocenie Sądu Apelacyjnego wysokość kary pozbawienia wolności określonej wobec oskarżonego realizuje także stawiane przed nią cele w zakresie kształtowania prawnej świadomości społeczeństwa. Akceptując wymiar kary pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu przed Sądem I instancji Sąd odwoławczy uwzględnił wskazane w art.53 k.k. okoliczności mające wpływ na jej wymiar. Popelnione przez oskarżonego przestępstwa charakteryzują się wysokim stopniem społecznej szkodliwości, co w połączeniu z motywacją oskarżonego, formą i postacią

jego winy oraz okolicznościami należącymi do strony podmiotowej uprawnia uznanie, iż wymiar orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności jest prawidłowy. Mając na uwadze powyższe okoliczności i biorąc pod uwagę ogólne dyrektywy i zasady wymiaru kary mające swe zastosowanie, co do sprawców czynów takich jakie przypisano oskarżonemu, a także kierując się zasadą sprawiedliwości, prewencji ogólnej i szczególnej Sąd odwoławczy w konsekwencji wzięcia pod rozwagę wszelkich okoliczności sprawy niniejszej mających znaczenie dla wymiaru kary uznał, że kara pozbawienia wolności ustalona została w prawidłowym

wymiarze. Kara taka, a Sąd II Instancji ma tego pełną świadomość, jest karą surową lecz wymierzenie jej w przedmiotowej sprawie jest całkowicie uzasadnione, biorąc pod uwagę konieczność odpłaty za popełnione przez oskarżonego czyny, kara ta daje również oskarżonemu możliwość odpokutowania, zrozumienia swojego postępowania i wyciągnięcia wniosków. W tej sprawie względ na społeczne oddziaływanie tej kary również przemawia za tym, aby wymierzyć oskarżonemu karę pozbawienia wolności w przyjętej wysokości. Oskarżony dopuścił się popełnienia przypisanych mu czynów w obciążających go okolicznościach i nie jest

koniecznym w tym miejscu, za poczynionymi w sprawie ustaleniami faktycznymi, ponowne ich przytaczanie. To w powiązaniu z potrzebą zaspokojenia społecznego poczucia sprawiedliwości przekonuje, że kara wymierzona oskarżonemu jest karą słuszną. Zdaniem Sądu odwoławczego kara pozbawienia wolności wymierzona oskarżonemu ze względu na swój wymiar zapewni poczucie w społeczeństwie, że sprawcę za popełnione czyny spotkała odpowiednia represja. Poza powyższym zauważyć należy, iż oskarżony swym działaniem naruszył najwyższe dobro jakim jest życie ludzkie powodując jednocześnie zaburzenie stosunków społecznych i rodzinnych,

ustratę osoby bliskiej przez rodzinę i wyrządził krzywdę kolejnemu pokrzywdzonemu, co wymaga odpowiednio surowej i represyjnej kary. Spowodowana przez oskarżonego szkoda nie ma charakteru wymiernego w sensie materialnym, lecz biorąc pod uwagę „gradację” dóbr przyjętą w Kodeksie karnym jest ona najwyższa ze względu na konsekwencje społeczne, w tym krzywdę moralną wyrządzoną bliskim pokrzywdzonym, a szczególnie bliskim M. M.. Nie można było również zapominać, akceptując wymiar orzeczonej wobec oskarżonego kary, jego motywację, formę i postać winy oraz okoliczności należące do

strony
podmiotowej.
Mając na
uwadze
powyższe
okoliczności i
biorąc pod
uwagę ogólne
dyrektywy i
zasady wymiaru
kary za
przestępstwa
najcięższe, a
także kierując
się zasadą
sprawiedliwości,
prewencji
ogólnej i
szczególnej
słusznym było
wymierzenie
oskarżonemu
kary
dożywotniego
pozbawienia
wolności. Sąd
odwoławczy ma
świadomość
tego, że
wskazana kara
ma w istocie
charakter
izolacyjny i jej
podstawowym
celem jest
izolacja sprawcy,
a nie jego
resocjalizacja.
Zdaniem Sądu II
Instancji
wymierzenie
takiej kary w
przedmiotowym
postępowaniu
jest całkowicie
uzasadnione
uwzględniając,
że skutkiem
działania
oskarżonego

było
pozbawienie
życia jednej
osoby i
usiłowanie
pozbawienie
życia kolejnej.
W sprawie
przedmiotowej
względ na
społeczne
oddziaływanie
kary również
przemawia za
tym, aby
wymierzyć
oskarżonemu
karę o
charakterze
wyjątkowym.
Oskarżony
dopuścił się
popelnienia
zbrodni w
obciążających go
okolicznościach
albowiem działał
on z
konsekwencją,
uporem i
determinacją.
Ustalony stan
zdrowia
psychicznego
oskarżonego i
jego stan
emocjonalny nie
może
umniejszać jego
winy i skutkować
niższą karą, a
wręcz
przeciwnie
wskazuje on
na potrzebę
długiego
oddziaływania
na oskarżonego
by wdrożyć go do
poszanowania

norm prawnych.
To w powiązaniu
z potrzebą
zaspokojenia
społecznego
poczucia
sprawiedliwości
przekonuje, że
kary zwyczajne
pozbawienia
wolności nawet
w najwyższym
wymiarze nie
spełniałyby
wszystkich celów
jakie stoją przed
karą. Ze względu
także na
właściwości
osobiste
sprawcy, a także
z uwagi na brak
poszanowania
wartości
społecznych, w
tym
poszanowania
życia ludzkiego
należało dojść
do przekonania,
iż wymierzona
oskarżonemu
kara
pozbawienia
wolności, jako
kara
eliminacyjna
będzie
najwłaściwsza.
Zdaniem Sądu
odwoławczego
tylko
wymierzenie
wskazanej kary
pozbawienia
wolności
zapewni
poczucie w
społeczeństwie,
że sprawcę za

jego czyny
spotkała
odpowiednia
represja
albowiem
zbrodnie
popelnione
przez
oskarżonego,
jako należące
do przestępstw
najcięższych
budzą w
społeczeństwie,
z jednej strony,
oburzenie, a z
drugiej strony
chęć surowej
odłaty, których
to okoliczności
nie wolno
pomijać przy
ustalaniu
wysokości kary.
Wymierzona
oskarżonemu
kara
pozbawienia
wolności, w
ocenie Sądu
II Instancji,
wzmocni
społeczne
poczucie
bezpieczeństwa i
wpłynie na
umocnienie
poczucia
praworządności,
sprawi, że
uprawnioną
stanie się ocena,
że w sprawie
zapadł
sprawiedliwy
aczkolwiek
surowy wyrok,
a sprawca został
właściwie
potraktowany.

<p>W ocenie Sądu odwoławczego brak jest także podstaw do negowania zasadności zastosowania przez Sąd I Instancji art.46§1 k.k. Wysokość zasądzonych od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonych kwot została prawidłowo ustalona.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Złagodzenie zaskarżonego orzeczenia w części dotyczącej kary pozbawienia wolności.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Przyjęcie oceny o niezasadności zarzutu określonego przez obrońcę oskarżonego w punkcie 4.</p>		
<p>4.</p>		

OKOLICZNOŚCI

**PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

1.

Zwiążle o
powodach
uwzględnienia
okoliczności

**5.
ZSTRZYGNIECIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

**0.15.1.
Utrzymanie w
mocy wyroku
sądu
pierwszej
instancji**

0.11. Przedmiot
utrzymania w
mocy

**0.1 Wyrok
Sądu
Okręgowego
w Szczecinie
z dnia 27
maja 2020
roku wydany
w sprawie III
K 269/19**

Zwiążle o
powodach
utrzymania w
mocy

**0.15.2.
Zmiana**

wyroku sądu pierwszej instancji			
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwiążle powodach zmiany	o		
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiążle powodach uchylecia	o		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiążle powodach uchylecia	o		

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Punkt II.	<p>Na podstawie art.624§1 k.p.k. w związku z art.634 k.p.k. oskarżonego zwolniono z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, a za podstawę takiego rozstrzygnięcia przyjęto jego materialną sytuację, która w połączeniu z pozbawieniem wolności jest tego rodzaju, że uprawnia stanowisko, iż obciążenie oskarżonego kosztami postępowania odwoławczego byłoby dla niego zbyt uciążliwe.</p>	
7. PODPIS		
SSA Piotr Brodniak SSA Andrzej Olszewski SSA Stanisław Kucharczyk SSO (del.) Przemysław Żmuda SSA		

Andrzej Wiśniewski	
-----------------------	--

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 27 maja 2020 roku wydany w sprawie III K 269/19.		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana